

Posudek k rigorózní práci

Mgr. Adam Černý – Představenstvo akciové společnosti

Rozsah rigorózní práce Mgr. Adama Černého je standardní (82 stran čistého textu), totéž lze s určitými výhradami prohlásit o její obsahové a formální úrovni.

Autor zvolil prakticky vysoce relevantní téma a tomu odpovídá rovněž celkové zaměření práce a metoda jejího zpracování. Je zřejmé, že téma autora zaměstnává při výkonu právnické profese. V podobných případech vždy hrozí riziko, že práce vyzní spíše jako osvětová příručka pro uživatele práva či shrnutí dosavadní autorovy praktické zkušenosti, než jako vědecké dílo. I v tomto případě se uvedené riziko zčásti naplnilo, míra odklonu od vědeckého způsobu zpracování je však, dle mého názoru, ještě akceptovatelná. Autorovy poznatky z praxe na druhé straně působí příznivě v tom smyslu, že si autor na několika místech klade otázky, na něž tuzemská právní věda ani judikatura dosud nedává jednoznačnou odpověď. Dílo tak vydává z vědeckého hlediska zajímavé svědectví o tom, na jaké nesnáze právní praxe aktuálně naráží při aplikaci právní úpravy týkající se představenstva akciové společnosti a jaké možnosti jejich řešení se nabízejí.

Obsahová úroveň díla je slušná. Autor osvědčuje dobrou znalost problematiky i dostupných pramenů. Některá tvrzení však vyvolávají pochybnosti, pokud jde o jejich správnost. Nemnohá lze dokonce označit za vyloženě chybná, ať již věcně či formulačně. Četné problémy, kterých se autor dotýká, by vyžadovaly hlubší rozpracování. Na několika místech se zdá, že autor odbornou diskusi až příliš rychle uzavírá.

Za problematickou pokládám např. tezi o tom, že do akciového práva proniká stále více prvků veřejného práva (str. 7). Chybná je formulace o „odpovědnosti akcionářů“ na str. 8. Není jasné, proč autor mezi zvláštní akciové společnosti zařadil jen burzu cenných papírů a organizátora mimoburzovního trhu (str. 9). O nepochopení legitimační funkce akcie svědčí názor, že akcionář se může legitimovat předložením akcií s platným rubopisem a „smlouvy o převodu akcií“ (str. 10). Na str. 11 se nepřesně vymezuje, že pravidla řízení a správy nemají obvykle povahu právních předpisů, jakož i důvod, proč v prostředí anglosaského práva našly takové uplatnění kodexy. Povrchně vyznívá analýza povinnosti členů představenstva účastnit se jednání valné hromady (str. 18). Za nesprávný pokládám odkaz na § 66c ObchZ na str. 23 dole. Chybná je, dle mého názoru, teze o tom, že omezení jednání členů představenstva vazbou na kontrasignaci třetí osoby není obecně přípustné (str. 26). Věcně nesprávná je analýza německého řešení horizontální delegace působnosti v rámci představenstva a z ní

pramenící odpovědnosti, jak ji autor podává na str. 28. Sporné je tvrzení na str. 36, podle něhož akcionářská dohoda není sama o sobě vynutitelná (str. 36). Hlubší rozpracování z hlediska účelu právní úpravy by zasloužila úvaha na str. 38, v níž autor dospívá k závěru, že kooptace je možná, i když valná hromada záměrně ponechá některá místa v představenstvu neobsazená, zvláště zaujímá-li autor odlišná stanoviska od převažujícího názoru v právní vědě. Nesprávně autor formuluje na str. 47, tvrdí-li, že zákon zakládá ve vztahu k péči řádného hospodáře presumpci „viny“.

V rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR autor na str. 40 tvrdí, že má-li společnost jediného akcionáře, zaniká výkon funkce člena představenstva doručením oznámení o rezignaci jedinému akcionáři. Totéž platí o řešení, jež autor na str. 42 nabízí, pokud jde o otázku svolání valné hromady v situaci, kdy zanikla funkce všech členů představenstva.

Ve výčtu nedostatků a nepřesností by bylo možné pokračovat, nepokládám to však za účelné. Již uvedené příklady dostatečně reprezentativně dokládají, že práce má v některých otázkách přece jen daleko k vědecké preciznosti a obsahové dokonalosti.

Obecně je navíc třeba vytknout, že autor na několika místech zmiňuje zvláštnosti týkající se evropské společnosti. Z hlediska zadaného tématu to však působí dosti nesourodě.

Formální úroveň díla je dobrá. Odpovídající je práce s poznámkovým aparátem, jakož i seznam použité literatury. K jednotlivým citacím děl lze mít nicméně výhrady, pokud jde o způsob uvádění jmen a příjmení autorů. Zpravidla se v odborném stylu použitá díla takto necitují.

Rovněž po jazykové stránce je práce dobře zpracována. Stylistická úroveň je standardní, chyby a překlepy se vyskytují, nejsou však tolik četné.

Dílo celkově hodnotím jako vcelku zdařilé a v každém případě způsobilé obhajoby. Očekávám nicméně, že v průběhu ústní obhajoby autor zareaguje na shora uváděné výtky a případné chyby vysvětlí, resp. ústně odstraní.

V Praze dne 27. ledna 2007

JUDr. Petr Čech, LL.M.